

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce: **SMOLO Services s.r.o.** (dříve van Gansewinkel Services s.r.o.), se sídlem nám. Svobody 527, Lyžbice, Třinec, IČ: 27708853, zast. Mgr. Danielelem Čekalem, advokátem se sídlem v Praze – Klánovice, Kuchařská 248, proti žalovanému: **Národní bezpečnostní úřad** se sídlem v Praze 5, Na Popelce 2/16, o žalobě proti rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu ze dne 16.5.2014, č.j.: 3352/2014-NBÚ/07,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu (dále jen „ředitel NBÚ“ nebo „ředitel Úřadu“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu (dále jen „NBÚ“ nebo „Úřad“) ze dne 12.2.2014, č.j. 852/2014-NBÚ/21, kterým Úřad rozhodl o zrušení platnosti osvědčení podnikatele pro stupeň utajení „Důvěrné“ č. 001454 s formou přístupu k utajované informaci podle § 20 odst. 1 písm. b) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“ nebo „zákon č. 412/2005 Sb.“), a napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve ředitel NBÚ konstatoval, že po provedení bezpečnostního řízení Úřad dne 2.9.2010 vydal účastníku řízení (nyní žalobce pozn. soudu) osvědčení č. 001454 s dobou platnosti do 1.9.2019.

Ředitel NBÚ poté uvedl, že na základě vyhodnocení získaných informací vznikly Úřadu pochybnosti o tom, zda účastník řízení nadále splňuje podmínky pro vydání osvědčení

podnikatele, a proto dopisem ze dne 3.10.2013, č.j. 5583/2013-NBÚ/21, zaslal účastníku řízení oznámení o zahájení řízení o zrušení platnosti osvědčení podnikatele č. 001454, které bylo účastníkovi řízení doručeno dne 4.10.2013. Po provedeném řízení a posouzení zjištěných skutečností vydal Úřad napadené rozhodnutí, neboť shledal u účastníka řízení bezpečnostní riziko podle § 18 odst. 2 písm. a) zákona (konkrétně, že pan Ing. M. Č., který je jednatelem účastníka řízení, vyvíjel činnost proti zájmu České republiky spočívající v ochraně ekonomiky, kam také mimo jiné spadá ochrana hospodářské soutěže) a dále bezpečnostní riziko podle § 18 odst. 3 písm. f) zákona (jediný společník účastníka řízení společnost van Gansewinkel, a.s., která má rozhodující vliv na volbu nebo jmenování statutárního nebo kontrolního orgánu účastníka řízení, vyvíjela činnost proti zájmu České republiky, který opět spočívá v ochraně ekonomiky, kam spadá rovněž ochrana hospodářské soutěže).

Následně ředitel NBÚ uvedl zjištění vyplývající ze spisového materiálu, které v dané věci vzal v úvahu, a sice:

Dle obchodního rejstříku je společnost Gansewinkel jediným společníkem účastníka řízení. Ing. M. Č., který je jedním z jednatelů účastníka řízení, je členem představenstva společnosti Gansewinkel a.s. (dále jen „společnost Gansewinkel, a.s.“) v několika po sobě jdoucích funkčních obdobích nepřetržitě od srpna roku 2002 doposud. Jmenovaný v předmetné době působil ve společnosti Gansewinkel, a.s. také ve funkci výkonného ředitele.

Pověření pracovníci Úřadu ve dnech 31.10.2013 a 1.11.2013 ze spisu vedeného ÚOHS vyhotovili kopie relevantních dokumentů ze spisu vedeného Úřadem pro hospodářskou soutěž (dále jen „ÚOHS“) pod sp.zn. S346/2010/KD, které jsou přílohou úředního záznamu ze dne 29.11.2013, č.j. 6849/2013-NBÚ/21.

Rozhodnutím ÚOHS ze dne 19.11.2012, č.j. ÚOHS-S346/2010/KD-21896/2010/850/KNe byly uloženy soutěžitelům tj. společnosti A.S.A., spol. s r.o. (dále jen „A.S.A.“), společnosti Gansewinkel, a.s, společnosti AVE CZ odpadové hospodářství s.r.o. (dále jen AVE CZ“) a SITA CZ a.s. (dále jen „SITA“) pokuty dle § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o ochraně hospodářské soutěže“), kterého se uvedené společnosti dopustily tím, že prostřednictvím vzájemných kontaktů a výměny informací sladily svůj záměr rozdělit si zákazníky, který realizovaly prostřednictvím koordinace postupu při výběrových řízeních v oblasti nakládání s odpady, přičemž takovéto jednání jim ÚOHS v předmetném rozhodnutí do budoucna zakázal. Společnosti Gansewinkel uložil ÚOHS pokutu ve výši 10 870 000 Kč. V odůvodnění rozhodnutí ÚOHS uvedl, že dne 5.3.2012 oznámil zmíněným společnostem, že mohou využít v dané fázi tzv. procedury narovnání. Dne 14.11.2012 obdržel ÚOHS závěrečné návrhy narovnání, v nichž společnosti uznaly právní a skutkové závěry ÚOHS, který tyto závěry uvedl ve svém sdělení výhrad k dohodě ze dne 14.9.2012 (dále jen „sdělení výhrad“). Mezi zjištěnými skutečnostmi rozhodnutí ÚOHS je mj. uvedeno, že mezi soutěžiteli dochází k legálním pravidelným obchodním kontaktům, které však postupně přešly k zavedení vzájemné spolupráce, jež spočívala v koordinaci postupu ohledně zákazníků; tato spolupráce se projevovala podáváním krycích nabídek do výběrového řízení, případně nepodáváním nabídek a vzájemným neoslovováním, resp. neútočením na zákazníky konkurentů. Takové jednání kvalifikoval ÚOHS jako zakázané dohody o rozdělení zákazníků, resp. zakázané dohody o rozdělení trhu.

Ve „sdělení výhrad“ ze dne 14.9.2012 ÚOHS rovněž uvedl, že podle § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže pod legislativní zkratku dohoda patří i jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě, které představuje formu koordinace mezi soutěžiteli, kteří, aniž by dosáhli stádia uzavření dohody, vědomě nahrazují rizika vzájemné konkurence praktickou kooperací v rozporu s požadavky hospodářské nezávislosti. Za jednání ve

vzájemné shodě se považuje určitý společně koordinovaný postup soutěžitelů, kterému předchází jak přímé, tak nepřímé vzájemné kontakty mezi těmito soutěžiteli, jejichž cílem je preventivní odstranění nejistoty o budoucím chování konkurentů a díky kterým je nezávislé soutěžní jednání nahrazováno nedovolenou kooperací. ÚOHS konstatoval, že má za prokázané, že soutěžitelé mezi sebou dlouhodobě komunikovali o zákaznících, vyměňovali si informace o tom, kteří zákazníci „náleží“ kterému z nich a které zákazníky chtějí získat. Vzájemně se informovali o případech, kdy některý z nich napadl zákazníka jiného z nich a okolnosti těchto případů si vzájemně vyjasňovali. Bilaterálně si vyměňovali informace o tom, jak se zachovají v případě výběrových řízení, tj. jakou nabídku předloží, aby zajistili, že jiný soutěžitel nedá danému zákazníkovi výhodnější nabídku. Soutěžitelé se vzájemně informovali, jak se zachovají při podávání nabídek ve výběrových řízeních i mimo ně, vůči zákazníkům, jak novým, tak i stávajícím, aby zajistili, že rozdělení zákazníků bude zachováno v podobě, jaká jim vyhovuje. Závěrem sdělení výhrad ÚOHS vytýká soutěžitelům porušení § 3 odst. 1 zákona o hospodářské soutěži, neboť podle jeho zjištění soutěžitelé uzavřeli zakázané dohody tím, že v rámci jednotlivých dvojic jednali ve vzájemné shodě při dělení trhu, přičemž tato praktika spadá do kategorie tzv. kartelů s tvrdým jádrem a představuje jednu z nejzávažnějších forem zakázaných dohod.

Konkrétně ke společnosti Gansewinkel, a.s. ÚOHS uvedl v rozhodnutí, že tato společnost uzavřela 3 zakázané dohody o rozdělení trhu, přičemž se společností SITA trvala tato dohoda nejméně od 11.11.2008 do 14.4.2010, se společností A.S.A. tato dohoda trvala nejméně od 31.10.2009 do 8.9.2010 a společností AVE CZ tato dohoda trvala nejméně od 2.10.2009 do 8.9.2010. Za společnost Gansewinkel často vystupoval člen jejího představenstva Ing. M. Č., který působí rovněž ve funkci jednatele účastníka řízení. Na e-mailovou korespondenci shromážděnou v řízení, kde adresátem či příjemcem byl často Ing. M. Č., jest ve Sdělení výhrad ze dne 14.9.2012 odkazováno jakožto na jeden z důkazů o tzv. užší spolupráci mezi soutěžiteli a o realizaci užší spolupráci vůči konkrétním zákazníkům mezi soutěžiteli. Důkazy o protisoutěžním jednání jsou podrobně popsány na str. 17-37 Sdělení výhrad ze dne 14.9.2012.

K jednání samotného Ing. M. Č., který se jako člen statutárního orgánu společnosti Gansewinkel a současně výkonný ředitel této společnosti podílel na organizaci a koordinaci protisoutěžních jednání odkázal ředitel NBÚ příkladmo na e-maily ze dne 20. a 23.8.2010 (strana 25), 11. a 12.11.2008 (strana 31), 28.7.2009, 3.8.2009, 23. a 25.11.2009 (strana 32-33) a 2.11.2009 (strana 35-36).

K námitkám obsaženým v rozkladu uvedl ředitel NBÚ následující:

- *k námitce absence řádného vymezení předmětu řízení v oznámení o zahájení řízení o zrušení platnosti osvědčení*, že bezpečnostní řízení je upraveno zákonem, řídí se tedy speciální právní úpravou vůči správnímu řádu, přičemž zákon nestanoví nutnost uvedení konkrétních důvodných pochybností vedoucích k zahájení řízení. Účastník řízení pak sám využil svého práva nahlédnout do bezpečnostního svazku, z něhož usoudil, kterým směrem se šetření může ubírat. Uvedeným postupem nebyl účastník řízení na svých procesních právech nikterak zkrácen;

- *k hmotněprávní námitce, že u účastníka se nevyskytuje bezpečnostní riziko dle § 18 odst. 2 písm. a) a § 18 odst. 3 písm. f) zákona*, že ze spisového materiálu vyplývá, že společnost Gansewinkel, a.s. jako jediný společník účastníka řízení uzavírala dvoustranné dohody s jednotlivými soutěžiteli za účelem rozdělení trhu se zákazníky týkajícího se odpadového hospodářství, čímž s ostatními narušovala základní mechanismus tržní ekonomiky, kterým je právě hospodářská soutěž, a tímto jednáním vyvíjela činnost proti zájmu České republiky. Společnost Gansewinkel, a. s. prokazatelně porušovala v letech 2008-2010, tedy dlouhodobě § 3 odst. 1 zákon o ochraně hospodářské soutěže uzavíráním bilaterálních kartelových dohod

s ostatními soutěžiteli, přičemž závažnost porušení zákona na ochranu hospodářské soutěže je třeba považovat za velmi vysokou. Je rovněž prokázáno, že statutární orgán účastníka řízení, jednatel Ing. M. Č., se svým jednáním jako člen představenstva společnosti Gansewinkel na uzavírání předmětných protisoutěžních dohod podílel, čímž vyvíjel činnost proti zájmu České republiky. Definici pojmu „zájem České republiky“ obsahuje § 2 písm. b) zákona, přičemž takovým chráněným zájmem je i ochrana ekonomiky, kam mj. patří ochrana hospodářské soutěže. Úřad vycházel z materiálů shromážděných ÚOHS, který je jako státní orgán povolán k ochraně hospodářské soutěže, dohledu nad dodržováním příslušných pravidel, ukládáním sankcí za jejich porušení apod. Jmenovaný Úřad v rámci své kompetence provedl šetření, shromáždil důkazy, vytýkané protisoutěžní jednání právně kvalifikoval a konstatoval porušení zákona o ochraně hospodářské soutěže, přitom porušitelům uložil sankce. Úřad závěry ÚOHS nepřijímal automaticky, nýbrž respektoval posouzení z hlediska zákona na ochranu hospodářské soutěže a zjištěné skutečnosti posuzoval samostatně podle zákona. Pokud společnost Gansewinkel, a.s. své jednání neuznala jako kartelovou dohodu, nemá tato skutečnost vliv na hodnocení jejího jednání Úřadem, který vycházel ze zjištění ÚOHS, jež dostatečně zadokumentoval jednání jmenované společnosti. Soutěžitelé, včetně společnosti Gansewinkel, a.s. uznali právní a skutkové závěry ÚOHS, který je uvedl ve svém „sdělení výhrad“ ze dne 14.9.2012, což bylo předpokladem uzavření předmětné kauzy za použití institutu narovnání. Uvedenou námitku, že společnost Gansewinkel, a.s. nesouhlasila se závěry ÚOHS, nýbrž přistoupila k uzavření narovnání proto, aby minimalizovala ekonomické dopady případného rozhodnutí ÚOHS ve věci, Úřad shledal účelovou;

- *k námitce nedostatečného zdůvodnění rozhodnutí spočívající v neuvedení konkrétních skutečností obsažených v dokumentech ze správního spisu ÚOHS, které konkrétní maily či tvrzení dokazují, že pan M. Č. organizoval či inicioval jednání o těchto dohodách*, uvedl ředitel NBÚ, že v napadeném rozhodnutí odkázal Úřad na konkrétní dokumenty vzniklé ve správním řízení před ÚOHS, a to konkrétně na „sdělení výhrad“ ze dne 14.9.2012, které obsahovalo odkazy a částečné přepisy e-mailové korespondence, kde adresátem či příjemcem byl Ing. M. Č.. Uvedená e-mailová korespondence byla jedním z důkazů, o něž ÚOHS opřel závěr o porušení § 3 odst. 1 zákona na ochranu hospodářské soutěže. Účastník řízení byl s podklady ÚOHS, o něž opřel své závěry oproti soutěžnímu jednání, seznámen jak ve správním řízení před ÚOHS, tak i v bezpečnostním řízení. Původ a obsah předmětné e-mailové korespondence nebyl nikdy zpochybněn. Závěrem ředitel NBÚ shodně s Úřadem konstatoval, že u účastníka řízení existuje bezpečnostní riziko podle § 18 odst. 2 písm. a) zákona a dále bezpečnostní riziko podle § 18 odst. 3 písm. f) zákona.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

V prvním žalobním bodu tvrdí žalobce, že došlo k porušení základních zásad správního řízení a základních zásad bezpečnostního řízení, což mohlo mít vliv na správnost výroku napadeného rozhodnutí.

Ve vztahu k řízení v prvním stupni žalobce především namítá, že Úřad v oznámení o zahájení řízení o zrušení platnosti osvědčení neseznámil účastníka kvalifikovaně s důvody zahájení tohoto řízení. Žalobci sice bylo umožněno nahlédnout do spisu, avšak ani z nahlížení nevyplývaly konkrétní skutečnosti, ke kterým by se žalobce mohl relevantně vyjádřit jako k podkladům pro vydání rozhodnutí. Z procesní opatrnosti proto učinil obecné podání ze dne 11.10.2013, v němž se vyjádřil k možným důvodům zrušení platnosti osvědčení. Odpověď

žalovaného ze dne 29.10.2013 však neobsahovala žádné konkrétní informace k předmětu řízení ani k úkonům Úřadu v něm.

Žalobce namítá, že nebyl dostatečně seznámen s předmětem řízení, ani s provedením dokazování či s podklady rozhodnutí, v důsledku čehož nemohl uplatnit svá procesní práva. Žalobci byla upřena možnost aktivně vystupovat při zjišťování stavu věci a uplatnění vlastních tvrzení, a proto nebyl ani řádně zjištěn stav věci bez důvodných pochybností.

Žalobce nadto tvrdí, že Úřad fakticky převzal pouze závěry ÚOHS, přičemž z rozhodnutí není zřejmé, které skutečnosti mají prokazovat ztrátu bezpečnostní spolehlivosti na straně žalobce, když Úřad přímo aplikoval závěry ÚOHS a opomenul odlišnosti mezi oběma typy řízení, které jsou zásadní, a rovněž opomenul skutečnost, že řízení před ÚOHS bylo vedeno s jiným účastníkem a ze zcela jiného důvodu. Protože žalobce nebyl účastníkem řízení před ÚOHS, nemohl v daném řízení uplatnit jakákoliv práva a ovlivnit použití a výklad výsledků řízení před ÚOHS.

Ve vztahu k řízení o rozkladu namítá žalobce, že ředitel NBÚ neseznámil žalobce se všemi podklady získanými před vydáním rozhodnutí o rozkladu a pouze částečně specifikoval e-maily týkající se Ing. M. Č. tím, že časově určil data e-mailové komunikace. Identifikace e-mailů nespecifikuje jejich obsah ani neuvádí, mezi kterými subjekty měla proběhnout. Bez důkladného studia spisového materiálu se přitom žalobce nemůže vyjádřit ani k odkazu ředitele NBÚ na sdělení výhrad ze dne 14.9.2012, neboť nebyl účastníkem řízení před ÚOHS.

Dle žalobce ředitel NBÚ nejenže nenapravil vady řízení v prvním stupni, ale svým postupem zatížil vlastní rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů a nedostatečným zjištěním skutkového stavu, neboť z jeho rozhodnutí není patrné, kterými konkrétními důvody jsou podložena a ze kterých konkrétních důvodů k závěrům došel a jak zhodnotil skutečnosti namítané žalobcem.

Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že funkce jednatele Ing. M. Č. zanikla dne 28.4.2014, což má dle něho zásadní dopad do správnosti zjištěného skutkového stavu a následného právního posouzení. Nadto z rozhodnutí nevyplývá dostatečně, zda oba důvody zrušení postačí k jeho zrušení samostatně či pouze ve vzájemné souvislosti (na podporu svého tvrzení poukázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.7.2013, č.j. 7As 49/2013).

Ve druhém žalobním bodu namítá žalobce nesprávné právní posouzení věci. Tvrdí, že na jeho straně nemůže být spatřováno jakékoliv bezpečnostní riziko a rovněž ani jednání jeho mateřské společnosti, tj. společnosti Gansewinkel, a.s., či jednatele Ing. M. Č. nelze právně posoudit jako bezpečnostní riziko ve smyslu zákona. Existence bezpečnostního rizika je podmíněna jednoznačnými zjištěními, která v rozsahu své intenzity a pravdivosti převáží nad opačnými zjištěními a závěry. Bezpečnostní riziko musí být dáno konkrétními skutečnostmi a závěr o existenci bezpečnostního rizika musí být prokázán a taková skutková zjištění musí odpovídat interpretované normě chránící bezpečnostní zájmy státu.

Dle žalobce nemůže reagovat na popsání jednání jeho mateřské společnosti právě proto, že se jedná o právní subjekt odlišný od žalobce, přičemž je přesvědčen, že mateřská společnost nevyvíjela svou činnost proti zájmům České republiky. Předmětem právního posouzení byl ekonomický zájem České republiky, přičemž předmětem regulace zákonem je ve smyslu § 3 a 4 zákona významný ekonomický zájem. Žalobce zdůrazňuje, že předmětem právního posouzení je ekonomický zájem České republiky a ve smyslu základních ustanovení zákona § 3 a 4 zákona musí jít o zájem významný, přičemž ostatní, z pohledu zákona méně významné ekonomické dopady jednání nejsou předmětem regulace zákona, a tudíž ani nemůže jít o bezpečnostní riziko.

Žalobce tvrdí, že závěry Úřadu, který uvádí, že společnosti Gansewinkel, a.s. byla na základě narovnání udělena ze strany ÚOHS pokuta ve výši 10 870 000 Kč, neboť tato společnost uzavřela 3 zakázané dohody o rozdělení trhu odpadového hospodářství se společnostmi SITA CZ, A.S.A. a AVE CZ a za tuto společnost měl často jednat Ing. M. Č., k jehož činnosti je odkázáno na 19 e-mailů s tím, že jmenovaný organizoval v letech 2008 - 2010 protisoutěžní dohody a jmenovaná společnost uzavírala dvoustranné dohody s jednotlivými soutěžiteli za účelem rozdělení trhu, jsou nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce tvrdí, že Úřad nedostatečně zjistil skutkový stav a i pokud by zjištění Úřadu bylo konkrétní, nedosahuje jednání jmenované společnosti takové intenzity, že by z jednání bylo možno vyvodit závěr o existenci bezpečnostního rizika a ztrátě bezpečnostní spolehlivosti.

Žalobce namítá, že mateřská společnost přistoupila na narovnání toliko s ohledem na vlastní ekonomické zájmy, jelikož uhrazení pokuty vyvážilo dlouhotrvající řízení ÚOHS a i pověst mateřské společnosti. Ze samotného rozhodnutí ÚOHS nevyplývají dle žalobce konkrétní skutečnosti svědčící o porušení významných ekonomických zájmů České republiky. Ekonomické postavení mateřské společnosti jako regionálního podnikatele s minimálním podílem na trhu ve vztahu k domnělé činnosti zpochybňuje právní posouzení Úřadu. Z rozhodnutí ÚOHS dle žalobce nevyplývají konkrétní skutečnosti svědčící o porušení významných ekonomických zájmů České republiky.

Nedostatečně byl zjištěn i skutkový stav ohledně jednání Ing. M. Č. jako jednatele společnosti, neboť v době vydání rozhodnutí o rozkladu již Ing. M. Č. jednatelem společnosti nebyl. Nadto se žalovaný nedostatečně vypořádal se skutkovými okolnostmi vydání rozhodnutí o udělení pokuty, intenzitou domnělého omezení hospodářské soutěže, podílem mateřské společnosti na relevantním trhu a ve vztahu k posouzení jednání Ing. M. Č. absentují konkrétní důvody prokazující kvalifikovanou pochybnost o ztrátě způsobilosti.

Žalobce uzavírá, že existence uložení pokuty na straně mateřské společnosti či e-mailová komunikace Ing. M. Č. nezakládá takové pochybnosti, které by v relaci k ostatním zjištěným skutečnostem zakládaly důvodný závěr o existenci bezpečnostního rizika.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že při rozhodování vycházel mj. ze skutečnosti, že společnost Gansewinkel byla v inkriminované době, tj. v době, kdy se dopouštěla činnosti proti zájmům České republiky až k datu rozhodnutí o rozkladu, stoprocentním společníkem žalobce a že tu byla i propojenost personální, neboť Ing. M. Č. byl členem představenstva společnosti Gansewinkel, a.s. a jednatelem žalobce. Nadto v řízení před ÚOHS i v řízení bezpečnostním byly oba subjekty právně zastoupeny Mgr. Danielem Čekalem, advokátem. Uvedené skutečnosti jsou významné ve vztahu k žalobním námitkám, kdy žalobce namítá, že nebyl účastníkem řízení před ÚOHS a tudíž nebyl seznámen s podklady pro rozhodnutí a nemohl se aktivně v řízení bránit či podílet na řízení svými návrhy.

K jednotlivým námitkám žalovaný uvedl, že

- *k tvrzení o poškození procesních práv žalobce*, že je třeba je jednoznačně odmítnout, a to minimálně v osobě Ing. M. Č. a zastupujícího advokáta Mgr. Daniela Čekala. S ohledem na kapitálové a personální propojení obou společností, kdy je zřejmé, že mateřská společnost má stoprocentní kontrolu nad dceřinou společností, statutární orgán dceřiné společnosti je současně statutárním orgánem mateřské společnosti a obě je zastupuje též právní zástupce, je zřejmé, že znalost obou kauz byla zřejmá;

- *k otázce ukončení výkonu funkce jednatele, Ing. M. Č.*, že z rozhodnutí jediného společníka žalobce při výkonu působnosti valné hromady ze dne 25.4.2014 vyplývá, že Ing. M. Č.

odstoupil z funkce jednatele, přičemž jedinému společníku bylo odstoupení doručeno dne 28.3.2014. Funkce jednatele končí dnem 28.4.2014, do funkce jednatele na místo Ing. M. Č. je s účinností od 29.4.2014 jmenován Ing. M. P.; uvedený dokument byl doručen soudu dne 7.5.2014, přičemž skutečnost ukončení funkce jednatele se do obchodního rejstříku promítla (byla zveřejněna) dne 22.5.2014. Rozhodnutí o rozkladu bylo vydáno dne 16.5.2014. Vzhledem k tomu, že žalobce Úřadu řízení změnu v osobě jednatele neoznámil, žalovaný se o uvedené právní skutečnosti dozvěděl až po zveřejnění v obchodním rejstříku;

- *k otázce jednání Ing. M. Č. jednajícího za mateřskou společnost a současně coby jednatele žalobce*, že předmětné závadové jednání představuje 2 samostatná bezpečnostní rizika. Pokud Ing. Č. již není jednatelem žalobce, pak by taková nová skutečnost byla k dalšímu zvážení, zůstala by zde však skutečnost, že mateřská společnost se mj. prostřednictvím Ing. Č. závadové činnosti dopustila, přičemž tato společnost je nadále jediným společníkem žalobce, kterého skrze svůj obchodní podíl plně ovládá. Nelze opomenout ani skutečnost, že Ing. Č. je členem představenstva mateřské společnosti i nadále;

- *k námitce nemožnosti seznámit se s předmětem řízení* odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí a dále dodal, že předmětem řízení je ověřit, zda držitel osvědčení nadále splňuje všechny podmínky pro jeho další řízení, Úřad může činit kdykoliv po dobu trvání platnosti osvědčení a je oprávněn tak činit na základě § 110 zákona, buď ze své iniciativy, či na konkrétní podnět. Zákon úkon oznámení o zahájení řízení nijak neformalizuje. V daném případě účastník řízení dne 11.10.2013 po zahájení řízení využil svého práva před rozhodnutím nahlédnout do spisu, z něhož bylo patrné, která z podmínek držení osvědčení byla zpochybněna, což je zřejmé i z následného podání žalobce ze dne 15.10.2013;

- *k námitce nemožnosti seznámit se se spisovým materiálem v bezpečnostním řízení či v řízení před ÚOHS*, že žalobce svého práva nahlédnout do spisu využil pouze v prvostupňovém řízení, přičemž prvostupňové rozhodnutí obsahovalo odkazy na podklady, o které Úřad své závěry o výskytu bezpečnostního rizika opřel. Odkaz na dokument v řízení před ÚOHS, tj. „sdělení výhrad“ ze dne 14.9.2012, byl v rozhodnutí o zrušení platnosti uveden, přičemž v souvislosti s ním byla zmíněna i e-mailová korespondence, z níž bylo dovozeno závadové jednání Ing. M. Č.. V rozhodnutí o rozkladu nejde o nové skutečnosti, nýbrž došlo pouze k upřesnění dat. Žalobci byly veškeré podklady, o něž žalovaný opřel své závěry o výskytu bezpečnostních rizik, známy (do bezpečnostního svazku byly založeny kopie dokumentů z řízení před ÚOHS), mohl se tedy v bezpečnostním řízení účinně bránit (viz personální propojenost mezi žalobcem a jeho mateřskou společností, včetně právního zastoupení). Žalovaný k uvedenému zdůrazňuje, že v daném případě se jedná o řízení „sui generis“, na které se správní řád nepoužije. Žalovaný proto konstatuje, že nebyl povinen umožnit žalobci, aby se seznámil s obsahem správního spisu a vyjádřil se k němu podle příslušných ustanovení správního řádu;

- *k námitce nesprávného právního posouzení skutkového stavu* žalovaný odkázal na odůvodnění prvostupňového a druhostupňového rozhodnutí s tím, že oba orgány plně vychází z pokladů shromážděných v řízení před ÚOHS, které si žalovaný samostatně posoudil z hlediska zákona;

– *k námitce odlišnosti bezpečnostního řízení a řízení před ÚOHS, resp. k námitce, že mateřská společnost výslovně neakceptovala konkrétní omezení hospodářské soutěže z její strany a že z rozhodnutí tohoto Úřadu nevyplývají skutečnosti svědčící o porušení významných ekonomických zájmů České republiky*, uvedl žalovaný, že podmínkou pro uplatnění institutu narovnání v rámci řízení před ÚOHS je uznáním právních a skutkových

závěrů tohoto Úřadu, který jednání mateřské společnosti dostatečně zadokumentoval; v pravomocném rozhodnutí ÚOHS je mimo jiné stran mateřské společnosti konstatováno porušení zákona a uložena sankce. Z uvedeného důvodu shledává žalovaný uvedenou argumentaci v tomto směru za ryze účelovou.

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřil (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla zástupci žalobce doručena dne 26.6.2014) a žalovaný ve vyjádření ze dne 16.7.2014 výslovně uvedl, že s projednáním věci bez nařízení jednání souhlasí.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Z obsahu spisového materiálu soud zjistil následující skutečnosti:

Dne 19.1.2011 Úřad v rámci monitoringu tisku zjistil, že se společnostmi SITA CZ, A.S.A. a van Gansewinkel, a.s. zahájil ÚOHS správní řízení pro podezření z kartelových dohod u veřejných zakázek.

Dne 2.2.2011 obdržel Úřad na základě žádosti informací od ÚOHS, že zahájil pod sp.zn. S 346/2010/KD z moci úřední správní řízení se společnostmi A.S.A., Gansewinkel a SITA pro podezření z možného porušení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže.

Dne 20.12.2012 Úřad v rámci monitoringu tisku zjistil, že ÚOHS uložil společnostem AVE CZ, SITA, A.S.A. a van Gansewinkel, a.s. (dále všechny čtyři společnosti jen „soutěžitelé“), pokutu téměř 100 000 000 Kč za kartel v oblasti odpadového hospodářství, neboť zjistil, že tyto společnosti jako soutěžitelé si mezi lety 2007 a 2011 (společnosti SITA a Gansewinkel v letech 2008-2010) prostřednictvím vzájemných kontaktů a výměny informací rozdělovaly zákazníky, když mezi sebou koordinovaly postup ve veřejných zakázkách v oblasti nakládání s odpady. ÚOHS zjistil důkazy, z nichž vyplývá, že mezi jednotlivými soutěžiteli docházelo ke kontaktům, které postupně přerostly do koordinace postupů vůči zákazníkům, což se projevilo především podáváním tzv. „krycích nabídek“ do výběrových řízení, jejichž cílem nebylo zakázku získat, ale pouze vytvořit dojem, že se soutěž o zakázku koná. Všichni soutěžitelé, včetně společnosti Gansewinkel, požádali o uplatnění tzv. „narovnání“, v jehož rámci uznali skutkový stav a právní kvalifikaci vymezenou ÚOHS, za což jim byla snížena sankce o 20 %. Výsledkem tohoto narovnání bylo snížení všech pokut, kdy nakonec byly uloženy soutěžitelům sankce ve výši: AVE CZ – 41,7 milionů, A.S.A. – 24 milionů, SITA- téměř 20 milionů a Gansewinkel necelých 11 milionů.

Dne 9.1.2013 obdržel Úřad informací od ÚOHS, že správní řízení bylo ukončeno rozhodnutím ze dne 19.11.2012 pod č.j. ÚOHS-S346/2010/KD-21896/2010/850/KNe, které nabylo právní moci dne 6.12.2012. Tímto rozhodnutím ÚOHS uložil jmenovaným společnostem pokuty pro porušení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, kterého se společnosti dopustily tím, že prostřednictvím vzájemných kontaktů a výměny informací

sladřovaly svůj záměr rozdělit si zákazníky, který realizovaly prostřednictvím koordinace postupu při výběrových řízeních v oblasti nakládání s odpady, přičemž takovéto jednání jim ÚOHS v předmětném rozhodnutí do budoucna zakázal; společnosti Gansewinkel byla uložena pokuta ve výši 10 870 000 Kč.

Dopisem ze dne 3.10.2013, č.j. 5583/2013-NBÚ/21 Úřad zaslal účastníku řízení oznámení o zahájení řízení o zrušení platnosti osvědčení podnikatele č. 001454, které bylo účastníkovi řízení doručeno dne 4.10.2013.

Dne 11.10.2013 nahlédl účastník řízení do bezpečnostního svazku vedeného Úřadem.

Dne 16.10.2013 bylo Úřadu doručeno vyjádření účastníka řízení k zahájení řízení o zrušení platnosti jeho osvědčení.

Ve dnech 31.10.2013 a 1.11.2013 došlo k nahlédnutí pověřených pracovníků Úřadu do spisu vedeného ÚOHS, z něhož byly pořízeny kopie jednotlivých dokumentů, včetně Sdělení výhrad ÚOHS ze dne 14.9.2012 a e-mailové korespondence) týkající se dvoustranných dohod mezi soutěžiteli.

Z obchodního rejstříku Úřad ověřil, že společnost van Gansewinkel, a.s. je jediným společníkem účastníka řízení, tedy že účastník řízení je stoprocentní dceřinou společností společnosti van Gansewinkel, a.s.

Dne 12.2.2014, vydal Úřad rozhodnutí č.j. 852/2014-NBÚ/21, kterým rozhodl o zrušení platnosti osvědčení podnikatele pro stupeň utajení „Důvěrné“ č. 001454, neboť po posouzení zjištěných skutečností shledal u účastníka řízení bezpečnostní riziko podle § 18 odst. 2 písm. a) zákona, konkrétně, že pan Ing. M. Č., který je jednatelem účastníka řízení, vyvíjel činnost proti zájmu České republiky spočívající v ochraně ekonomiky, kam také mimo jiné spadá ochrana hospodářské soutěže, a dále bezpečnostní riziko podle § 18 odst. 3 písm. f) zákona, tedy že jediný společník účastníka řízení společnost van Gansewinkel, a.s., která má rozhodující vliv na volbu nebo jmenování statutárního nebo kontrolního orgánu účastníka řízení, vyvíjela činnost proti zájmu České republiky, který opět spočívá v ochraně ekonomiky, kam spadá rovněž ochrana hospodářské soutěže. S ohledem na uvedené konstatoval Úřad, že účastník řízení nesplňuje podmínku bezpečnostní spolehlivosti stanovenou v § 16 odst. 1 písm. b) zákona pro vydání, resp. držení osvědčení a z tohoto důvodu rozhodl dle § 121 odst. 2 zákona o zrušení platnosti osvědčení č. 001454.

Úřad dále konstatoval, že ÚOHS ve svém „sdělení výhrad“ ze dne 14.9.2012 rovněž uvádí, že podle § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže pod legislativní zkratku dohoda patří i jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě. Jednání ve vzájemné shodě představuje formu koordinace mezi soutěžiteli, kteří, aniž by dosáhli stádia uzavření dohody, vědomě nahrazují rizika vzájemné konkurence praktickou kooperací, a to v rozporu s požadavky hospodářské nezávislosti. ÚOHS má za prokázané, že soutěžitelé mezi sebou dlouhodobě komunikovali o zákaznících, vyměňovali si informace o tom, kteří zákazníci „náleží“ kterému z nich a které zákazníky chtějí získat. Dále se vzájemně informovali o případech, kdy některý z nich napadl zákazníka jiného z nich a okolnosti těchto případů si vzájemně vyjasňovali. Bilaterálně si vyměňovali informace o tom, jak se zachovají v případech výběrových řízení (tj. jakou nabídku předloží), aby zajistili, že jiný soutěžitel nedá danému zákazníkovi výhodnější nabídku. V některých případech soutěžitel, který si zajišťoval krytí u svého zákazníka, přímo zaslal dalšímu soutěžiteli ceny, které má dát do nabídky, případně jej požádal, aby se zdržel podání nabídky. V jiných případech jeden soutěžitel požádal druhého soutěžitele, aby ukončil

spolupráci se zákazníkem, kterého mu „sebral“. Komunikace ohledně zákazníků probíhala mezi soutěžiteli formou e-mailů, telefonicky i osobně. Vzájemně si také zprostředkovávali informace o svých záměrech ohledně zákazníků, čímž mezi sebou odstraňovali nejistotu o budoucím chování v soutěži na trhu. Z uvedeného vyplývá, že soutěžitelé jednoznačně sladili svůj postup vůči zákazníkům tak, aby si je rozdělili a toto rozdělení zachovali. Jednali tak prokazatelně s cílem nahradit nejisté očekávání v soutěži na trhu vzájemným sladěným postupem. Závěrem „sdělení výhrad“ ÚOHS uvádí, že soutěžitelům vytýká porušení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, neboť podle jeho zjištění soutěžitelé uzavřeli zakázané dohody tím, že v rámci jednotlivých dvojic jednali ve vzájemné shodě při dělení trhu, přičemž tato praktika spadá do kategorie tzv. kartelů s tvrdým jádrem a představuje jednu z nejzávažnějších forem zakázaných dohod.

Z dokumentů opatřených Úřadem vyplývá, že pan Ing. M. Č., který je jednatelem (statutární orgán) účastníka řízení, svým aktivním jednáním za společnost van Gansewinkel, a.s. organizoval nebo inicioval v letech 2008 až 2010 uzavírání protisoutěžních dohod za účelem rozdělení trhu se zákazníky týkajícího se odpadového hospodářství, čímž vyvíjel činnost proti zájmu České republiky, jímž je mimo jiné i ochrana ekonomiky, neboť tím zpochybnil transparentnost výběrových řízení při zadávání veřejných zakázek a podstatně ztížil efektivní a spravedlivé nakládání s veřejnými prostředky, v daném případě obcí.

Úřad má za dostatečně prokázané, že společnost van Gansewinkel, a.s. (jediný společník účastníka řízení) uzavírala dvoustranné dohody s jednotlivými soutěžiteli za účelem rozdělení trhu se zákazníky týkajícího se odpadového hospodářství, čímž spolu s ostatními soutěžiteli narušovala základní mechanismus tržní ekonomiky, kterým je právě hospodářská soutěž, a tímto svým jednáním (uzavíráním protisoutěžních dohod) vyvíjela činnost proti zájmu České republiky, jímž je mimo jiné i ochrana ekonomiky. Společnost van Gansewinkel, a.s. prokazatelně porušovala v letech 2008 až 2010 ustanovení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže uzavíráním bilaterálních kartelových dohod s ostatními soutěžiteli. To znamená, že tuto nebezpečnou činnost pro hospodářství vykonávala dlouhodobě, kdy v současné době, vzhledem k fakultativní povaze bezpečnostního rizika podle § 18 odst. 3 písm. f) zákona, nelze ještě od této činnosti odhlédnout jako od časové omezené, resp. zcela vyloučit její opakování v budoucnu. Skutečnost, že společnost van Gansewinkel své jednání neuznala jako kartelovou dohodu, nemá vliv na hodnocení tohoto jednání Úřadem. Úřad vycházel ze zjištění ÚOHS, který toto jednání společnosti van Gansewinkel dostatečně zadokumentoval. Podstatou kartelů je dohoda, způsobila narušit svobodnou hospodářskou soutěž a zkreslit její výsledky. Negativní dopad kartelu se projevuje omezením nebo přímo vyloučením konkurence. Kartelové dohody uzavírají soutěžitelé s cílem omezit soutěž, rozdělit si a ovládnout trh. Tyto dohody mají zajistit svým účastníkům pravidelný zisk bez rizik a nejistot vyplývajících z konkurenčního boje. Kartely mají velmi negativní dopad na ekonomiku, protože ovlivňují výši ceny a kvality svých produktů.

Závěrem Úřad uvádí, že hospodářská soutěž, tedy soutěž mezi podnikateli, je základním mechanismem tržní ekonomiky. Podporuje inovaci, omezuje výrobní náklady a zvyšuje výkonnost celého hospodářství. Pokud však jednotlivé subjekty spolupracují se svými konkurenty, domlouvají se na cenách nebo si s konkurencí rozdělují trh, aby měl každý na určité části trhu monopol, narušují tím hospodářskou soutěž. Obecně bývají dohody narušující hospodářskou soutěž označovány jako kartely. Tyto zakázané dohody, zejména jsou-li uzavřeny mezi přímými konkurenty na trhu, jsou nejen zakázané, ale i sankcionované jak v českém právu (zákon o ochraně hospodářské soutěže), tak v právu Evropské unie, kterým se národní právo inspiruje. Obecně platí, že kartelové dohody představují nejzávažnější porušení zákona o ochraně hospodářské soutěže a mají závažný dopad na ekonomiku i konečného spotřebitele. Nebezpečnost kartelů pro hospodářskou soutěž spočívá především v ovlivnění podmínek na trhu jinak než poctivě odvedeným výkonem, což vede ke zkreslení hospodářské

soutěže. Podle vymezení kartelových dohod v zákoně o hospodářské soutěži (§ 3 odst. 1) není nutné, aby zakázaná dohoda k narušení hospodářské soutěže skutečně vedla, nebo aby následek fakticky nastal. Stačí, existuje-li zakázaná dohoda, bez ohledu na úmysl, který k přijetí takové dohody vedl. Zakázanou dohodou je myšleno každé ujednání, ve kterém je vyjádřena vůle soutěžitelů chovat se v budoucnu určitým předem stanoveným způsobem. Stačí jakýkoliv konsensus mezi soutěžiteli, který je nějakým způsobem projeven. Proto nemusí mít taková dohoda formu písemné smlouvy. Jako důkazy postačují záznamy o pravidelných schůzkách a vzájemná korespondence. Zjednodušené lze konstatovat, že o kartelovou (zakázanou) dohodu se jedná, pokud soutěžitelé (konkurenti) přestali mezi sebou soutěžit a tuto soutěž nahradili pro spotřebitele (zákazníky) tajnou (neviditelnou) domluvou. Soutěžitelé tak vyloučí riziko svého případného neúspěchu v tvrdé konkurenci a tuto možnou ztrátu nahradí umělou jistotou (ziskem), kterou zaplatí spotřebitel zpravidla vyšší cenou nebo nižší kvalitou poskytovaného plnění.

Úřad zdůraznil, že v daném případě, tedy při shledání výše uvedených bezpečnostních rizik, nepostupoval paušálně, ale zohlednil v daném případě rozsah činnosti proti výše uvedenému zájmu České republiky, dlouhodobost, nedávnou dobu a především dopad na vlastní výběrová řízení. Dále Úřad uvedl, že nebyl vázán výsledkem rozhodnutí ÚOHS, ale jím shromážděným materiálem.

Proti rozhodnutí o zrušení platnosti podal účastník řízení rozklad, v němž namítá, že Úřad 1) neuvedl konkrétní skutečnosti a konkrétní e-maily, které vedly k jeho závěrům, tedy řádně neodůvodnil své rozhodnutí, 2) v oznámení o zahájení řízení řádně nevymezil předmět řízení, 3) Úřad nedefinoval pojem „zájem České republiky“ a 4) tvrdí, že z uzavřeného narovnání nelze vyvozovat, že by společník nebo jednatel společníka uzavírali kartelové dohody v oblasti výběrových řízení. I pokud by zjištěná činnost byla takto kvalifikována, nedosahuje takové intenzity, aby mohla být hodnocena jako bezpečnostní riziko.

O rozkladu rozhodl ředitel NBÚ napadeným rozhodnutím tak, jak bylo podáno výše.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Z povahy věci se soud nejprve musel zabývat tím, zda je napadené rozhodnutí žalovaného zatíženo vadou, k níž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, (publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz) je mezi takové vady třeba řadit i nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Soud je tedy povinen přihlížet k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů z moci úřední, tedy aniž by žalobce nepřezkoumatelnost ve své žalobě konkrétně namítal. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze pak hovořit zejména v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona. Tuto vadu přitom nelze zhojit ve vyjádření k žalobě, příp. v kasační stížnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71).

Ačkoliv žalobce tvrdí v žalobě, že obě napadená rozhodnutí (jak prvostupňového orgánu, tak druhostupňového orgánu) jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, soud se s tímto tvrzením neztotožnil a naopak dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn v dostatečné míře, má oporu ve spisovém materiálu, úvahy správních orgánů jsou racionální a

logicky soudržné. Závěr o existenci bezpečnostního rizika a ztrátě bezpečnostní spolehlivosti je logickým vyústěním právního posouzení dané věci. Blíže se soud k těmto závěrům vyjadřuje v rámci vypořádáním se s jednotlivými námitkami žalobce.

Soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 18 odst. 1 zákona podmínku bezpečnostní spolehlivosti nesplňuje podnikatel, u něhož bylo zjištěno bezpečnostní riziko.

Podle § 18 odst. 2 písm. a) zákona je bezpečnostním rizikem činnost statutárního orgánu nebo jeho člena, člena kontrolního orgánu nebo prokuristy proti zájmům České republiky.

Podle § 18 odst. 3 písm. f) zákona lze za bezpečnostní riziko též považovat úmyslné porušení právních předpisů společníkem podnikatele, členem družstva nebo jinou osobou, která má rozhodující vliv na volbu nebo jmenování statutárního nebo kontrolního orgánu podnikatele nebo družstva, nebo jeho činnost proti zájmům České republiky.

Podle § 2 písm. b) zákona se pro účely tohoto zákona zájmem České republiky rozumí zachování její ústavnosti, svrchovanosti a územní celistvosti, zajištění vnitřního pořádku a bezpečnosti, mezinárodních závazků a obrany, ochrana ekonomiky a ochrana života nebo zdraví fyzických osob.

Podle § 16 odst. 2 zákona držitel osvědčení podnikatele musí po celou dobu platnosti osvědčení podnikatele splňovat podmínky pro jeho vydání podle § 16 odst. 1 zákona.

Podle § 101 odst. 1 zákona řízení o zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby, osvědčení podnikatele nebo dokladu Úřad zahájí, existuje-li důvodná pochybnost o tom, že držitel takovéto veřejné listiny i nadále splňuje podmínky pro její vydání (§ 12, 16 a 81).

Podle odst. 2 tohoto ustanovení platí, že přestal-li držitel osvědčení fyzické osoby, osvědčení podnikatele nebo dokladu splňovat podmínky pro vydání takovéto veřejné listiny, Úřad její platnost zruší.

Obecné zásady bezpečnostního řízení jsou v zákoně č. 412/2005 Sb. stanoveny pro bezpečnostní řízení v části čtvrté, hlavy I. v ust. § 89 a násl.

Podle ust. § 89 odst. 1 zákona Úřad v bezpečnostním řízení (dále jen "řízení") postupuje tak, aby byl úplně a přesně zjištěn stav věci v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí. Podle ust. § 89 odst. 7 zákona účastník řízení a jeho zástupce mají před vydáním rozhodnutí právo nahlížet do bezpečnostního svazku a činit si z něj výpisy, s výjimkou té části bezpečnostního svazku (§ 124), která obsahuje utajovanou informaci.

Podle § 110 odst. 1 zákona po dobu platnosti osvědčení Úřad prověřuje za pomoci úkonů řízení (§ 108 zákona), zda držitel osvědčení podnikatele (účastník řízení) i nadále splňuje podmínky pro vydání osvědčení. Existuje-li důvodná pochybnost o tom, že držitel osvědčení i nadále splňuje podmínky pro jeho vydání, Úřad podle § 101 odst. 1 zákona zahájí řízení o zrušení platnosti osvědčení. Podle § 101 odst. 2 zákona platí, že přestal-li držitel osvědčení podnikatele splňovat podmínky pro jeho vydání, Úřad jeho platnost zruší.

Podle § 159 zákona č. 412/2005 Sb. se správní řád vztahuje pouze na řízení podle části druhé hlavy IX, není-li stanoveno jinak, na řízení podle § 116 a na řízení podle části osmé.

Podle ust. § 177 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až 8 se použijí při výkonu veřejné správy i v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje.

Žalobce uvádí, že došlo k porušení základních zásad správního řízení a základních zásad bezpečnostního řízení, konkrétně namítá, že Úřad v oznámení o zahájení řízení o zrušení platnosti osvědčení neseznámil účastníka kvalifikovaně s důvody zahájení tohoto řízení, a i když žalobci bylo umožněno nahlédnout do spisu, nevyplývaly z něj konkrétní skutečnosti, ke kterým by se žalobce mohl relevantně vyjádřit jako k podkladům pro vydání rozhodnutí.

Ze správního spisu soud ověřil, že Úřad dopisem ze dne 3.10.2013, č.j. 5583/2013-NBÚ/21 oznámil účastníku řízení (nyní žalobce, pozn. soudu) zahájení řízení o zrušení platnosti osvědčení podnikatele č. 001454, které bylo účastníkovi řízení doručeno dne 4.10.2013; Úřad odůvodnil zahájení řízení tím, že se vyskytla důvodná pochybnost o tom, že jako držitel veřejné listiny (osvědčení podnikatele č. 001454) i nadále splňuje podmínky pro její vydání uvedené v § 16 zákona č. 412/2005 Sb. V poučení Úřad podrobně popsal postup Úřadu v bezpečnostním řízení s poukazem na ust. 89 odst. 1 zákona s tím, že pro rozhodnutí vyhodnocuje i podklady, které před zahájením řízení shromáždil v rámci postupu dle § 110 odst. 1 zákona. Dále Úřad účastníka řízení upozornil na jeho práva ve smyslu ust. § 92 písm. c) zákona (mj. právo nahlížet do bezpečnostního svazku, dát se v řízení zastupovat a další), současně poukázal na zákonné vymezení práva nahlížet do bezpečnostního svazku a činit si z něj výpisy.

Dále ze správního spisu soud zjistil, že poté, co dne 11.10.2013 nahlédl účastník řízení do bezpečnostního svazku, zaslal Úřadu vyjádření k zahájení řízení o zrušení platnosti jeho osvědčení, v němž mj. namítá, že v oznámení o zahájení řízení byl pouze obecně seznámen s důvody vedoucími k zahájení předmětného řízení a po nahlédnutí do bezpečnostního svazku má za to, že za rozhodnou skutečnost považuje Úřad údajné porušení § 16 zákona z důvodu domnělé účasti společnosti van Gansewinkel, a.s., která je jediným jejím společníkem, na dohodách porušujících pravidla hospodářské soutěže. Dále uvedl, že vzhledem ke znění § 16 zákona, je možno zrušit platnost osvědčení z důvodu a) ekonomické nestability podnikatele – tato podmínka není splněna s ohledem na hospodářské výsledky společnosti, b) bezpečnostní nespolehlivost podnikatele – ani tato podmínka nemůže být splněna, společník účastníka řízení byl účasten řízení před ÚOHS, které bylo ukončeno rozhodnutím tohoto úřadu dne 19. 11.2012, jenž bylo vydáno na základě procesu narovnání a nikoliv jako důsledek zjištění ÚOHS o porušení práva hospodářské soutěže ze strany společnosti van Gansewinkel, a.s. Účastník zdůraznil, že na jeho straně nedošlo k žádnému porušení zákona a nemůže činit za společníka jakékoli vyjádření. Dále uvádí, že tato společnost nikdy neakceptovala závěr o porušení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže a pouze v rámci procesní strategie v souladu s vlastními podnikatelskými zájmy přistoupila na narovnání tak, aby na její straně nevznikly další administrativní a hospodářské náklady. Účastník rovněž uvádí, že z uvedeného nelze dovodit, naplnění bezpečnostní nespolehlivosti dle § 18 odst. 3 písm. a) nebo písm. f), neboť jednání společníka, ze kterého ÚOHS vychází, neodpovídá činnosti proti zájmům České republiky, co do intenzity skutku a ani co do klasifikace skutku samotného. I

kdyby existovala dohoda narušující pravidla hospodářské soutěže za účasti společníka, potom její rozsah co do věcného, časového i územního rámce a způsob realizace nemohl ohrozit ekonomické zájmy České republiky, blíže účastník uvedl, že společník provozuje svou podnikatelskou činnost pouze na regionální úrovni a jeho obrat a další ekonomické ukazatele dokládají jeho minoritní podíl na daném trhu, c) neschopnost podnikatele zabezpečit ochranu utajovaných informací – personální bezpečnost ve smyslu § 5 písm. a) zákona je zachována, d) odpovědná osoba pozbyla platné osvědčení pro příslušný stupeň utajení - odpovědná osoba nepozbyla platné osvědčení pro příslušný stupeň utajení.

Dále ze správního spisu vyplývá, že účastníku řízení byl následně doručen přípis ze dne 29.10.2013, v němž Úřad potvrdil přijetí vyjádření účastníka k důvodům zahájení řízení a uvádí, že procesní požadavky pro zahájení řízení dle § 101 odst. 1 zákona jsou splněny okamžikem doručení oznámení o zahájení řízení adresátovi. Úřad dále vysvětluje aplikaci správního řádu v bezpečnostním řízení a uvádí, že dle § 101 odst. 1 zákona činí kroky k tomu, aby byl úplně a přesně zjištěn stav věci v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí. Následně ve dnech 31.10.2013 a 1.11.2013 došlo k nahlédnutí pověřených pracovníků Úřadu do spisu vedeného ÚOHS, z něhož byly pořízeny kopie jednotlivých dokumentů, včetně Sdělení výhrad ÚOHS ze dne 14.9.2012 a e-mailové korespondence) týkající se dvoustranných dohod mezi soutěžiteli.

Zákon č. 412/2005 Sb. při úpravě zásad bezpečnostního řízení zakotvuje povinnost správních orgánů postupovat tak, aby byl úplně a přesně zjištěn stav věci v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí. V rámci bezpečnostního řízení má účastník řízení a jeho zástupce před vydáním rozhodnutí právo nahlížet do bezpečnostního svazku a činit si z něj výpisy, s výjimkou té části bezpečnostního svazku (§ 124), která obsahuje utajovanou informaci. Soud má za to, že správní orgány těmito povinnostem v daném řízení dostály a neporušily ani žádné ustanovení zákona.

Podle § 101 odst. 1 zákona řízení o zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby, osvědčení podnikatele nebo dokladu Úřad zahájí, existuje-li důvodná pochybnost o tom, že držitel takovéto veřejné listiny i nadále splňuje podmínky pro její vydání (§ 12, 16 a 81). Blíže toto zákonné ustanovení nerozvádí náležitosti zahájení řízení, nestanoví tedy, tak jak je tomu v ust. § 46 odst. 1 správního řádu, že musí obsahovat mj. i předmět řízení. Přesto není představitelné, aby v právním úkonu, jímž je oznámeno zahájení řízení, označení předmětu řízení absentovalo, neboť od něho se odvíjí nejen celý průběh správního řízení, ale i obrana adresáta tohoto úkonu.

V daném případě po doručení oznámení o zahájení řízení žalobce v souladu s uvedeným poučením nahlédl do bezpečnostního spisu a následně Úřadu sdělil písemně své důvody, pro které se zahájením předmětného bezpečnostního řízení nesouhlasí.

Ačkoliv žalobce v žalobě uvádí, že své vyjádření ze dne 11.10.2013 učinil toliko z procesní opatrnosti, soud se s tímto tvrzením neztotožňuje. Z obsahu tohoto podání je totiž jednoznačné, že žalobci po seznámení se s obsahem bezpečnostního spisu muselo být zřejmé, na základě jakých indicií vznikly Úřadu pochybnosti, které jej vedly k zahájení předmětného řízení. Tomu žalobce přizpůsobil i obsah vyjádření, ve kterém na str. 3 v posledním odstavci výslovně uvádí „Ačkoliv Úřad neseznámil společnost se skutkovými důvody, pro které zahájil řízení, společnost má po nahlédnutí do bezpečnostního svazku za to, že za rozhodnou skutečnost považuje Úřad údajné porušení § 16 zákona z důvodu domnělé účasti společnosti van Gansewinkel, a.s., IČ: 634 83 360, která je jediným společníkem, na dohodách porušujících pravidla hospodářské soutěže.“

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, č. 2119/2010 Sb. NSS, konstatoval, že „[p]okud jde o samotnou povahu oznámení o zahájení správního řízení, je nutno vzít v potaz, že na samém počátku řízení není možné jeho předmět zcela přesně vymezit. V této fázi má správní orgán pouze informace plynoucí z jeho postupu před samotným zahájením správního řízení a z případných vnějších podnětů. Nicméně předmět jakéhokoliv zahajovaného řízení (a pro oznámení o zahájení správně-trestního řízení to platí zvláště) musí být identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jak jeho jednání bude posuzováno, aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit“. Z uvedeného rozhodnutí tedy vyplývá, že na oznámení o zahájení řízení nelze klást stejné požadavky jako na samotné rozhodnutí ve věci.

V daném případě Úřad v oznámení o zahájení řízení vyjádřil pochybnost, že žalobce jako držitel osvědčení podnikatele č. 001454 i nadále splňuje podmínky pro její vydání uvedené v § 16 zákona č. 412/2005 Sb., a následně popsal postup Úřadu v bezpečnostním řízení, upozornil jej na jeho práva a zákonné vymezení práva nahlížet do bezpečnostního svazku, včetně práva činit si z něj výpisy. Z předmětného oznámení o zahájení řízení je zřejmé, že předmětem řízení je zkoumání skutečností, zda žalobce i nadále splňuje podmínky osvědčení podnikatele č. 001454 uvedené v § 16 zákona č. 412/2005 Sb., tj. zda je ekonomicky stabilní, je bezpečnostně spolehlivý, je schopen zabezpečit ochranu utajovaných informací a odpovědná osoba je držitelem platného osvědčení fyzické osoby nejméně pro daný stupeň utajení.

V návaznosti na takto vymezený předmět řízení (při současném poučení o postupu Úřadu v bezpečnostním řízení a upozornění na zákonné vymezení práva nahlížet do bezpečnostního svazku, jež účastník řízení realizoval) žalobce dne 11.10.2013 seznal, že konkrétním důvodem vzniklých pochybností je účast společnosti van Gansewinkel, a.s., která je jediným společníkem žalobce, na dohodách porušujících pravidla hospodářské soutěže.

Žalobci bylo tedy od počátku zahájení předmětného řízení zřejmé, že předmětem bezpečnostního řízení je zkoumání skutečností, zda žalobce i nadále splňuje podmínky osvědčení podnikatele č. 001454 uvedené v § 16 zákona č. 412/2005 Sb., tj. je ekonomicky stabilní, je bezpečnostně spolehlivý, je schopen zabezpečit ochranu utajovaných informací a odpovědná osoba je držitelem platného osvědčení fyzické osoby nejméně pro daný stupeň utajení a nejméně od data 11.10.2013 mu bylo známo, že konkrétním důvodem vzniklých pochybností je účast společnosti van Gansewinkel, a.s., která je jediným společníkem žalobce, na dohodách porušujících pravidla hospodářské soutěže.

S ohledem na uvedené se proto soud nemohl ztotožnit s žalobcem, že nebyl dostatečně seznámen s předmětem řízení, což mu bránilo v uplatnění jeho práv, neboť žalobci byl předmět řízení znám a v souladu s touto skutečností zvolil ve vyjádření doručeném dne 16.10.2013 i obranu v námitkách, které se týkají účasti společnosti van Gansewinkel, a.s. (která je jediným společníkem žalobce) na dohodách porušujících pravidla hospodářské soutěže.

Žalobce rovněž Úřadu vytýká, že v důsledku jeho postupu nebyl dostatečně seznámen s provedením dokazování či s podklady rozhodnutí, a tak mu byla upřena možnost aktivně vystupovat při zjišťování stavu věci a uplatnění vlastních tvrzení.

Soud konstatuje, v návaznosti na výše uvedené, že žalobce byl již v oznámení o zahájení řízení poučen o ust. § 89 odst. 1 zákona, z něhož vyplývá povinnost Úřadu v bezpečnostním řízení postupovat tak, aby byl úplně a přesně zjištěn stav věci v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí. Uvedené ustanovení vymezuje rozsah důkazních prostředků nezbytných pro vydání rozhodnutí. Je povinností správního orgánu, aby shromáždil důkazní prostředky v takové míře, aby se staly dostatečnou oporou pro závěr uvedený ve výrokové části rozhodnutí.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že podkladem předmětného rozhodnutí Úřadu se staly dokumenty, které byly shromážděny či vydány ve správním řízení vedeném před ÚOHS, jenž bylo ukončeno rozhodnutím ze dne 19.11.2012 pod č.j. ÚOHS-S346/2010/KD-21896/2010/850/Kne (právní moc nastala dne 6.12.2012). Jiné podklady pro rozhodnutí Úřad neshromáždil. Ředitel Úřadu shledal takto shromážděný spisový materiál za dostatečný. S tímto závěrem se soud shoduje, neboť spisový materiál, který byl převzat Úřadem ze správního řízení vedeného ÚOHS, je zcela dostatečným pro skutkové a právní závěry učiněné Úřadem v jeho rozhodnutí. Právě s ohledem na tuto skutečnost by bylo zcela neekonomické a nadbytečné předmětné řízení dále doplňovat o další důkazní materiál.

Soud nemohl v daném případě přehlédnout úzkou personální a majetkovou propojenost společnosti van Gansewinkel, a.s., která je jediným společníkem žalobce, tedy stoprocentním vlastníkem žalobce, a rovněž skutečnost, že jednatelem žalobce od 13.11.2006 do 28.4.2014 s datem výmazu dne 22.5.2014 byl Ing. M. Č., který byl současně členem představenstva společnosti van Gansewinkel, a.s., IČ: 634 83 360 (konkrétně od 15.8.2002 do 14.7.2014). Soud ověřil, že z dokumentů ve správním spise vyplývá, že právě jmenovaný Ing. M. Č. byl tou osobou, které byla adresována e-mailová korespondence, na níž je ve „sdělení výhrad“ ze dne 14.9.2012 odkazováno v souvislosti s důkazy tzv. užší spolupráce mezi soutěžiteli.

Právě tato skutečnost je pro posouzení dané věci stěžejní.

Ing. M. Č. byl ve své osobě v době vymezené v rozhodnutí ÚOHZ, kdy došlo k uzavření a trvání kartelových dohod s ostatními soutěžiteli osobou personálně spojující společnost van Gansewinkel, a.s. s žalobcem a to formou oprávnění vykonávaných v pozici jednatele žalobce a současně člena představenstva společnosti van Gansewinkel, a.s. Přitom právě jmenovanému byla adresována e-mailová korespondence tzv. užší spolupráce mezi soutěžiteli (viz „sdělení výhrad“ ze dne 14.9.2012, jenž je součástí správního spisu). Již na základě uvedené skutečnosti lze zcela logicky předpokládat, že jmenovanému byly skutečnosti zjištěné ve správním řízení vedeném před ÚOHS ukončeném rozhodnutím ze dne 19.11.2012 pod č.j. ÚOHS-S346/2010/KD-21896/2010/850/Kne známy. Dle soudu znalost žalobce ohledně dokumentů ve správním řízení vedeném před ÚOHS pod sp.zn. ÚOHS-S346/2010/KD-21896/2010/850/Kne, které se staly jediným podkladem, je podporována rovněž volbou jak společnosti van Gansewinkel, a.s., tak volbou žalobce ohledně shodného právního zástupce.

Z uvedeného logicky vyplývá, že žalobce s vědomím skutečností znalých již z řízení, které bylo vedeno před ÚOHS, ve svém vyjádření, doručeném Úřadu dne 16.10.2013, k předmětu řízení uvedl na svou obranu námitky týkající se rozhodnutí ÚOHS ve vztahu k porušení práva hospodářské soutěže ze strany společnosti van Gansewinkel, a.s. Soud k námitkám tohoto obsahu toliko dodává, že námitky žalobce představující jeho obranu, jsou

obsahově shodné s námitkami žalobce uvedenými ve druhém žalobním bodu. Dne 11.10.2013 nahlédl účastník řízení v souladu s poučením obsaženém v oznámení o zahájení předmětného řízení do bezpečnostního svazku vedeného Úřadem.

Soud proto vyslovil další dílčí závěr, a sice že žalobci byly dostatečně známy podklady pro rozhodnutí, které jsou součástí správního spisu. Tyto dokumenty mu byly známy již z řízení, ve kterém jeho jednatel Ing. M. Č. (a současně osoba personálně jej spojující s jeho stoprocentním vlastníkem), byl osobou, i pro jehož jednání byla společnost van Gansewinkel, a.s. udělena pokuta. Správní spis jiné podklady neobsahuje, ani napadená rozhodnutí na jiné podklady neodkazují. K nahlédnutí do bezpečnostního svazku vedeného Úřadem došlo dne 11.10.2013. Tyto skutečnosti, včetně volby shodného právního zástupce žalobce i společnosti van Gansewinkel, a.s., IČ: 634 83 360, v řízení před ÚOHS a rovněž v následném bezpečnostním řízení vyvrací i tvrzení, že žalobce nemohl uplatnit svá procesní práva tím, že mu byla upřena možnost aktivně vystupovat při zjišťování stavu věci a uplatnění vlastních tvrzení z důvodu neznalosti podkladů pro rozhodnutí.

Dále se soud zabýval námitkou, že Úřad fakticky převzal pouze závěry ÚOHS, přičemž z rozhodnutí není zřejmé, které skutečnosti mají prokazovat ztrátu bezpečnostní spolehlivosti. Takto formulovanou námitku vyvrací obě napadená rozhodnutí, na jejichž obsah soud pro stručnost odkazuje, konkrétně na str. 3 rozhodnutí Úřadu (předposlední odstavec), kde Úřad shrnul skutková zjištění („Ze získaných písemných materiálů, zejména e-mailové komunikace, tak jednoznačně vyplývá, že pan Ing. M. Č., v letech 2008 až 2010 opakovaně a ve značném rozsahu organizoval nebo inicioval manipulaci podávaných nabídek do výběrových řízení, a to s cílem opatřit společnosti van Gansewinkel, a.s., potažmo účastníku řízení neoprávněný prospěch vyloučením konkurenčního prostředí na trhu s odpady. Stejně tak uzavírané písemné materiály jednoznačně prokazují opakovanou a dlouhodobou činnost společníka účastníka řízení tj. společnosti van Gansewinkel, a.s. směřující k uzavírání a naplňování dohod za výše uvedeným účelem“) a následně na str. 4 a 5 rozhodnutí, kde Úřad dospěl k závěru, že „účastník řízení přestal splňovat podmínku bezpečnostní spolehlivosti podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona, neboť u něj bylo zjištěno bezpečnostní riziko podle § 18 odst. 2 písm. a) zákona, tedy že pan Ing. M. Č., který je jednatelem účastníka, vyvíjel činnost proti zájmům České republiky, který spočívá v ochraně ekonomiky, kam spadá ochrana hospodářské soutěže, a dále bezpečnostní riziko podle § 18 odst. 3 písm. f) zákona, tedy, že jediný společník účastníka řízení společnost van Gansewinkel a.s., která má rozhodující vliv na volbu nebo jmenování statutárního nebo kontrolního orgánu účastníka řízení vyvíjela činnost proti zájmům České republiky, který spočívá opětovně v ochraně ekonomiky, kam spadá ochrana hospodářské soutěže“ a uvedený závěr adekvátně odůvodnil [„(...) společnost van Gansewinkel (jediný společník účastníka řízení) porušovala v letech 2008 až 2010 ustanovení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže uzavíráním bilaterálních kartelových dohod s ostatními soutěžiteli (...), tuto nebezpečnou činnost pro hospodářství vykonávala dlouhodobě, kdy v současné době, vzhledem k fakultativní povaze bezpečnostního rizika podle § 18 odst. 3 písm. f) zákona, nelze ještě od této činnosti odhlédnout jako od časové omezené, resp. zcela vyloučit její opakování v budoucnu (...). Podstatou kartelů je dohoda způsobilá narušit svobodnou hospodářskou soutěž a zkreslit její výsledky. Negativní dopad kartelu se projevuje omezením nebo přímo vyloučením konkurence. Kartelové dohody uzavírají soutěžitelé s cílem omezit soutěž, rozdělit si a ovládnout trh. Tyto dohody mají zajistit svým účastníkům pravidelný zisk bez rizik a nejistot vyplývajících z konkurenčního boje. Kartely mají velmi negativní dopad na ekonomiku, protože ovlivňují výši ceny a kvality svých produktů (...). Tyto zakázané dohody, zejména jsou-li uzavřeny mezi přímými konkurenty na trhu, jsou nejen zakázané, ale i sankcionované jak v českém právu

(zákon o ochraně HS), tak v právu Evropských společenství, kterým se národní právo inspiruje. Obecně platí, že kartelové dohody představují nejzávažnější porušení zákona o ochraně HS a mají závažný dopad na ekonomiku i konečného spotřebitele. Nebezpečnost kartelů pro hospodářskou soutěž spočívá především v ovlivnění podmínek na trhu jinak než poctivě odvedeným výkonem, což vede ke zkreslení hospodářské soutěže.“]. Ředitel NBÚ se hmotněprávními námitkami zabýval na str. 7 a 8 rozhodnutí tak, jak již bylo podáno soudem výše. Soud se se zde uvedenými skutkovými i právními závěry zcela ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje.

Pro úplnost soud pouze dodává, že i když žalobce poukazuje na skutečnost, že správní orgány opomenuly, že řízení před ÚOHS bylo vedeno s jiným účastníkem a ze zcela jiného důvodu, soud v návaznosti na již uvedené znovu připomíná úzkou personální a majetkovou propojenost společnosti van Gansewinkel, a.s. s žalobcem, která vedla k naplnění skutkové podstaty dle § 18 odst. 2 písm. a) zákona a podle § 18 odst. 3 písm. f) zákona.

Lichou shledal soud i námitku žalobce, že ředitel NBÚ jej neseznámil se všemi podklady získanými před vydáním rozhodnutí o rozkladu, potažmo, že se nemohl vyjádřit ani k odkazu ředitele NBÚ na „sdělení výhrad“ ze dne 14.9.2012, neboť nebyl účastníkem řízení před ÚOHS. K této námitce soud uvádí, že bezpečnostní řízení není v obecných zásadách obsažených v zákoně č. 412/2005 Sb. upraveno tak, že by správnímu orgánu byla uložena povinnost vyzvat účastníka řízení před ukončením řízení k seznámení se s obsahem správního spisu, vyjádření se ke shromážděným důkazům, popř. jejich doplnění. Požadavkům na spravedlivý proces vyplývajícím ze základních zásad správního řízení (§ 2 – 8 správního řádu) správní orgány dostojí tím, že umožní účastníku řízení seznámit se s obsahem správního spisu, rozhodují-li následně pouze na základě listin v něm zařazených.

V daném případě žalobce byl poučen již v oznámení o zahájení řízení o svém právu nahlížet do bezpečnostního svazku, včetně práva činit si z něj výpisy. Bylo v jeho volní dispozici, zda tohoto práva využije. V této souvislosti je třeba připomenout, že podkladem předmětných rozhodnutí se staly pouze dokumenty, které byly již shromážděny či vydány ve správním řízení vedeném před ÚOHS, jehož účastníkem byla společnost Gansewinkel, a.s. personálně propojená s žalobcem osobou Ing. M. Č. se shodným právním zástupcem. Námitku žalobce, že v rozhodnutí ředitele NBÚ byly e-maily týkající se Ing. M. Č. specifikovány pouze časově, tedy nedostatečně, shledal soud toliko účelovou. Po ověření shody časových údajů se spisovým materiálem, soud uvádí, že shledává tuto identifikaci a odkaz ředitele NBÚ právě na jím označené e-maily a stránky „sdělení výhrad“ ze dne 14.9.2012 nejen za dostatečně identifikované, ale i za dostatečně názorné pro naplnění předmětných skutkových podstat.

Soud nepřisvědčil ani námitce, že skutkový stav ohledně jednání Ing. M. Č. jako jednatele společnosti byl zjištěn nedostatečně, neboť v době vydání rozhodnutí o rozkladu již Ing. M. Č. jednatelem společnosti nebyl.

Z výpisu z obchodního rejstříku, vedeného Krajským soudem v Ostravě, oddíl C, vložka 63552, soud ověřil, že Ing. M. Č. byl s funkcí jednatele zapsán u společnosti žalobce od 13.11.2006 se zánikem funkce dne 28.4.2014 s datem zápisu výmazu dne 22.5.2014.

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí o rozkladu bylo vydáno dne 16.5.2014, nemohla být objektivně tato skutečnost ředitelem NBÚ zohledněna, neboť se mohl o uvedené právní skutečnosti dozvědět až po zveřejnění v obchodním rejstříku;

I když z napadených rozhodnutí výslovně nevyplývá, zda oba uvedené důvody zrušení postačí ke zrušení platnosti předmětného osvědčení samostatně či pouze ve vzájemné souvislosti, soud neshledal tuto skutečnost důvodem pro zrušení napadených rozhodnutí,

neboť absence takovéto úvahy nemohla mít vliv na správnost závěrů správních orgánů, v nich obsažených, tedy že u účastníka řízení existuje bezpečnostní riziko podle § 18 odst. 2 písm. a) zákona a dále bezpečnostní riziko podle § 18 odst. 3 písm. f) zákona.

Ve druhém žalobním bodu namítá žalobce nesprávné právní posouzení věci a tvrdí, že na jeho straně nemůže být spatřováno jakékoliv bezpečnostní riziko a rovněž ani jednání jeho mateřské společnosti, tj. společnosti Gansewinkel, a.s. či jednatele Ing. M. Č. nelze právně posoudit jako bezpečnostní riziko ve smyslu zákona.

Žalobce v obecné rovině poukazuje na nutnost, aby skutková zjištění převážila nad zjištěními a závěry připadajícími v úvahu, avšak taková zjištění již dále nekonkretizuje. Žalobce toliko opakovaně staví svou obranu na tvrzení, že nemůže reagovat na popsané jednání jeho mateřské společnosti právě proto, že se jedná o právní subjekt odlišný od žalobce, přičemž je přesvědčen, že mateřská společnost nevyvíjela svou činnost proti zájmům České republiky.

Soud proto znovu připomíná, že specifikum posuzované věci spočívá v úzké majetkové propojenosti žalobce se společností van Gansewinkel, a.s., která je jeho jediným společníkem, tedy stoprocentním vlastníkem žalobce a dále v úzké personální propojenosti obou společností, neboť jednatelem žalobce od 13.11.2006 do 28.4.2014 byl Ing. M. Č., který byl současně členem představenstva společnosti van Gansewinkel, a.s. (konkrétně od 15.8.2002 do 14.7.2014). Jak již bylo soudem uvedeno, z dokumentů ve správním spise vyplývá, že právě jmenovaný Ing. M. Č. byl osobou, které byla adresována e-mailová korespondence, na níž je ve „Sdělení výhrad“ ze dne 14.9.2012 odkazováno v souvislosti s důkazy tzv. užší spolupráce mezi soutěžiteli, která byla uskutečňována ve prospěch společnosti van Gansewinkel, a.s., potažmo společnosti žalobce majetkově propojené. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že původ a obsah předmětné e-mailové korespondence nebyl nikdy zpochybněn. Tvrzení žalobce, že nemůže reagovat na popsané jednání jeho mateřské společnosti právě proto, že se jedná o právní subjekt odlišný od žalobce, vyvrací již sama skutečnost, že jmenovaný Ing. M. Č. ve funkci člena představenstva společnosti van Gansewinkel, a.s. a současně ve funkci jednatele žalobce, nadto osoba, které byla adresována e-mailová korespondence, z níž rovněž vyplývá naplnění skutkových podstat jak v předmětném bezpečnostním řízení, tak i v řízení před ÚOHS, byl nepochybně osobou, které musely být známy skutečnosti z obou po sobě jdoucích, samostatných řízení. Uvedené dokresluje skutečnost, že obě společnosti zvolily stejného právního zástupce, který byl povinen dbát jejich pokynů, tedy vystupovat při jejich obraně dle pokynů jejich statutárních zástupců, k nimž v obou společnostech patřil Ing. M. Č..

Byť žalobce tvrdí, že nemůže reagovat na popsané jednání jeho mateřské společnosti, přesto současně uvádí, že je přesvědčen, že mateřská společnost nevyvíjela svou činnost proti zájmům České republiky a upozorňuje, že v dané věci se nejedná o bezpečnostní riziko z důvodu významného ekonomického zájmu ve smyslu § 3 a 4 zákona s tím, že méně významné ekonomické dopady jednání nejsou předmětem regulace zákona, a tudíž ani nemůže jít o bezpečnostní riziko. Konkrétně uvádí, že jednání společnosti Gansewinkel, a.s., na základě něhož jí byla udělena ze strany ÚOHS pokuta ve výši 10 870 000 Kč, nedosahuje takové intenzity, že by z jednání bylo možno vyvodit závěr o existenci bezpečnostního rizika, nadto jde o regionálního podnikatele s minimálním podílem na trhu, přičemž tato společnost přistoupila na narovnání toliko s ohledem na vlastní ekonomické zájmy, jelikož uhrazení pokuty vyvážilo dlouhotrvající řízení ÚOHS.

K takto formulovaným námitkám je třeba předně uvést, že pohnutky, pro které se společnost Gansewinkel, a.s. rozhodla v řízení před ÚOHS pro narovnání, jsou právně irelevantní. Skutečností zůstává, že v rámci institutu narovnání tato společnost uznala právní a skutkové závěry ÚOHS uvedené ve „Sdělení výhrad“ ze dne 14.9.2012, dle něhož zjištěnou skutečností je mj., že mezi soutěžiteli dochází k legálním pravidelným obchodním kontaktům, které však postupně přešly k zavedení vzájemné spolupráce, jež spočívala v koordinaci postupu ohledně zákazníků, a tato spolupráce se projevovala podáváním krycích nabídek do výběrového řízení, případně nepodáváním nabídek a vzájemným neoslovováním, resp. neútočením na zákazníky konkurentů. Takové jednání představuje zakázané dohody o rozdělení zákazníků, resp. zakázané dohody o rozdělení trhu.

K námitce nedostatečné intenzity jednání společnosti Gansewinkel, a.s. ve vztahu k existenci bezpečnostního rizika či poukazu žalobce, že jde o regionálního podnikatele s minimálním podílem na trhu, soud předně uvádí, že posuzované jednání, kterým došlo k porušení § 3 odst. 1 zákona o hospodářské soutěži, nelze bagatelizovat. Dle zjištění soutěžitelé uzavřeli zakázané dohody tím, že v rámci jednotlivých dvojic jednali ve vzájemně shodě při dělení trhu, přičemž tato praktika spadá do kategorie tzv. karterů s tvrdým jádrem a představuje jednu z nejzávažnějších forem zakázaných dohod. Konkrétně společnost Gansewinkel, a.s. uzavřela 3 zakázané dohody o rozdělení trhu, přičemž se společností SITA trvala tato dohoda nejméně od 11.11.2008 do 14.4.2010, se společností A.S.A. tato dohoda trvala nejméně od 31.10.2009 do 8.9.2010 a společností AVE CZ tato dohoda trvala nejméně od 2.10.2009 do 8.9.2010; z uvedeného vyplývá dlouhodobost a závažnost posuzovaného jednání. S ohledem na uvedené nemůže poukaz žalobce na měřítko podílu této společnosti na trhu obstát. Pro úplnost je třeba dodat, že Úřad se těmito skutkovými okolnostmi zabýval na str. 4 a 5 rozhodnutí (Úřad v daném případě zohlednil rozsah posuzované činnosti proti ekonomickému zájmu České republiky, dlouhodobost, nedávnou dobu a především dopad na vlastní výběrová řízení). Soud shledává odůvodnění obou správních orgánů ve svém celku za adekvátní dané věci, neboť obsahují v dostatečné míře nejen popis průběhu správního řízení, skutková zjištění vyplývající ze spisového materiálu, právní úpravu vztahující se k dané věci, ale i hmotněprávní posouzení dané věci s uvedením konkrétních důvodů, pro které správní orgány dospěly k závěru o existenci bezpečnostního rizika podle § 18 odst. 2 písm. a) zákona (konkrétně, že pan Ing. M. Č., který je jednatelem účastníka řízení, vyvíjel činnost proti zájmu České republiky spočívající v ochraně ekonomiky, kam také mimo jiné spadá ochrana hospodářské soutěže) a dále bezpečnostního rizika podle § 18 odst. 3 písm. f) zákona (jediný společník účastníka řízení, společnost van Gansewinkel, a.s., která má rozhodující vliv na volbu nebo jmenování statutárního nebo kontrolního orgánu účastníka řízení, vyvíjela činnost proti zájmu České republiky, který opět spočívá v ochraně ekonomiky, kam spadá rovněž ochrana hospodářské soutěže), včetně vypořádání se s jednotlivými rozkladovými námitkami žalobce.

Soud dodává, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument.

Závěrem žalobce uvádí, že existence uložení pokuty na straně mateřské společnosti či e-mailová komunikace Ing. M. Č. nezakládá takové pochybnosti, které by v relaci k ostatním zjištěným skutečnostem zakládaly důvodný závěr o existenci bezpečnostního rizika. S uvedeným nelze souhlasit. Žalobce ve svém tvrzení zcela opomíjí skutečnost, že jím uvedeným skutečnostem, tj. uložení pokuty na straně mateřské společnosti či e-mailové komunikaci Ing. M. Č., předcházelo uzavření 3 zakázaných dohod o rozdělení trhu odpadového hospodářství společností Gansewinkel, a.s. se společnostmi SITA CZ, A.S.A. a

AVE CZ a právě takové jednání vedlo Úřad ke zrušení platnosti předmětného osvědčení, což oba správní orgány ve svých rozhodnutích dostatečně podrobně odůvodnily.

S poukazem na shora uvedené důvody soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. července 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.